

Suçlu

– Fulya Codal · 04 Şubat 2012

...

Biten her şey üzer beni ve üzgün olduğumu anlatacak bir söz bulamamak da bir o kadar acı verir. Aslında biten bir hayattan geriye kalanlarla başlayan yeni bir hikayeydi benimkisi. Hikayemin çok boyutlu bir kayboluşun gölgesinde devam ediyor olması neyi değiştirebilir.

Yaşanan her şeyin önüne geçmeye gücüm yetmediği için pişmanım ve cezamı çekiyorum. Pişman olduğumu söylemem anlamını yitirmiş bir kaç harften ibaret. Ama elime bin kere daha fırsat geçse onu bin kere daha öldürürdüm. Eğer onun bu kokuşmuş hayatına son vermeseydim çok daha fazla pişmanlık yaşardım.

İnandırıcı olmadığımı düşünüyorlar, oysa her gece ve her gündüz vicdanımın ayak seslerini duymakla geçerken, sığınacak bir delik aramaktan daha iyisi gelmiyor elimden. Lağım faresi olmayı diliyorum çoğu zaman. Fareler bile daha masum görünüyor gözüme. Bu kadar mide bulandırıcı olmayı nasıl becerdiğime şaşırıyorum.

Tam da bu duyguyla tanıştığım dönem başladım yazmaya. İlk o zaman içimdekilerin içime sığmadığını anlayıp dışarı taşırmaya devam ettim.

Onu öldürdüm. Onu öldürelili tam iki ay oldu. Sıra bendeydi ve iki aydır onunla her gün defalarca yüzleşerek öldürdüm kendimi. Ne kadar çok öldüysem o kadar çok yaşamaya devam ettim. Bu katletme seanslarım daha ne kadar sürecek bilmiyorum.

Onun hayali gözümün önünden gitmiyor, yalvaran gözlerle bana bakıyor. 'Yapma' diyemiyor, çok kederli bakıyor sadece, ona acımıyorum bu hayatı yaşamak zorunda olduğum için kahroluyorum.

Masum olduğumu keşke onu öldürmeden önce anlayabilseydi annem.

Artık çok geç, artık çok geç demek için bile çok geç.

Gözlerimi uykuya her kapadığımda onun yaşayan ve hala parıldayan gözlerinin bıçağa yansıyan görüntüsü beni ürpertiyor. Onu bıçakla öldürmeliydim belki de. Daha şenlikli bir ölümü hak ediyordu. Kan tutmasaydı eğer beni, mutlaka bıçağı tercih ederdim. Duş başlığını sökerken onu boğarak öldürmeyi günler öncesinden hayal etmiştim. Plânım istediğim gibi işlemişti. Tabi ki görev icabı yanında taşıdığı kelepçelerinin de bana çok yardımı dokunmuştu.

Bir katil asla ürpermemeli ama ben katil değilim, bunu kimse bilmiyor, kimse kabul etmiyor ama ben biliyorum. Eğer öyle olsaydı korkmazdım ondan ve titremezdim onu öldürürken.

Ben bile tahammül edemiyorum artık kendime. Zaten hiç kimse de gelmiyor, kimse görmek istemiyor yüzümü. En çok annemin ona inanması beni üzüyor. Ona değil de kızına inanmayı tercih etseydi ziyaretime mutlaka gelirdi. Ama aşk insanı öylesine baştan çıkarıyor ki, aşktan adeta kör olan annemi suçlayamıyor ve anlamaya çalışıyorum. Belki de, ta en başında tüm olan biteni anlatmalıydım ona. Ama aşktan çılgına dönmüş bu kadın elbette o üvey babam denilecek alçak adama inanmayı ve beni onu tahrik etmekle suçlamayı tercih edecekti.

Çirkin ve kimsenin dikkatini çekmeyecek bir genç kız olmayı dilerdim. Belki o zaman katlanılabilir bir hayatım olurdu.

Bu sabahın da diğerlerinden bir farkı yok. Hücrem yine buz gibi. Benim yerime iğrenç bir insanı kollayan yargının ve hak savunucularının başarısız olduğu bir ülkede bana biçtikleri hücrede daha âlâsını beklemek hata olurdu. Susmayı yeğlediğim için en az ben de onun kadar suçluyum. Böyle bir şeyi nasıl itiraf ederdim bilmiyorum. Bu çok aşağılık bir duygu. Bunu reddetmekten başka seçeneğim yoktu ama annem bana inanmalıydı. Ona her şeyi anlatmıştım. Beni reddetmesi çok gücüme gidiyor.

Her yer karanlık ve derin çatlaklarla dolu duvarlar, içimin kırıklarından büyük değil.

Tüm bunları düşünürken gardiyan beni dışarı çıkarmak için kapıyı açıyor. Kolumdan tutup elindeki ağır anahtarların çıkardığı şingirtılar eşliğinde beni havalandırmaya götürüyor. Yüzüm aydınlığa çevriliyor, gözlerim kamaşıyor göremiyorum.

Aydınlık beni boğuyor. Suçlu olduğumu biliyorum ve karanlıklara hakkım olduğunun anlaşılmasını ve beni düşüncelerimle rahat bırakmalarını düşünüyorum. Düşünmek beni boğuyor. Deliremediğim için kendimden tiksiniyorum. Nefes almaksa manasız bir vücut hareketi olarak bedenimde hükmünü sürdürüyor.

Aynı yeniklikle havalandırmaya çıkıyorum. Sabit kollarımı ve ritimsiz bacaklarımı güneşe teslim ederken hissizleştiğimi ve herhangi bir kıpırtımın olmadığını fark ediyorum.

Bir tek gözlerim güneş görünce açılıp kapanıyor. O sırada biri yanıma geliyor ve sigara istiyor, cevap vermiyorum.

Kimseyle konuşmak gelmiyor içimden. Kendimden kaçmak, olmayan mecalimi oraya buraya saçmak istiyorum. Mecelim olmadığı için bunu yapmak bile imkansızlaşıyor.

Onu katlettiğim günü düşünüyorum. Kimse ne olursa olsun ölmeyi hak etmez. Onun yaşam hakkını nasıl elinden aldım ve ne zaman bu kadar canileştim hatırlamıyorum. O bir anlık cinnet halim tüm hayatımıza nasıl mâl oldu, bunları geçiriyorum zihnimden. Her ne olursa olsun ondan iğreniyorum. Bu suçluluk hissim, ondan nefret etmek ve iğrenmekten daha güçlü olmadığı için şükrediyorum.

O bunu hak etmişti, onu öldürmek için geç bile kalmıştım. Bunu en başta yapsaydım beni bu kadar kirletemeyecekti. Ondan hala nefret ediyorum. Her gece kabuslarımın kahramanı olduğu için ve aklımdan bir an olsun silinmediği için toprağın altındaki bedeninden hala korkuyorum. Ruhu için sürekli küfrediyor ve hayalimdeki yüzsüz yüzüne tükürüyorum.

İçimde iki gündür kımıldamaya başlayan bebekten nasıl kurtulacağımı henüz bilmiyorum. Böyle bir ruh hastasının genlerini taşımayı hiçbir insan evladı hak etmiyor. Ona bu kahrolası kaderi ve alnına bütün hayatı boyunca yapışacak lekeyi yaşatmaya hakkım yok. Kimse duymadan bir kez daha katil olup, rahmimi parçalamak pahasına onun hayatına son vereceğim...

fulya/kasım2011

...